3

ALFONSI RAINOLDI I. V. C. ET EQVITIS ORATIO

AD SANCTISSIMVM D. N. GREGORIVM XIIII. P. M.

Habita dum vna cum quinq; alijs viris primarijs, ſexaginta virorum Conſilij generalis Ciuitatis Mediolanenſis nomine, eidem ad ſummum Pontificatum aſſumpto, in publico Conciſtorio gratularetur.

Die XII. Februarij. Anno. M. D. LXXXXI.

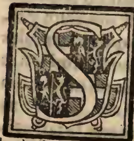
SVPERIORVM PERMISSV.

ROMÆ, Ex Typographia Vincentij Accolti, in Burgo.
M. D. X C I.

ALFONSI RAINOLDI I. V. C. ET EQVITIS AD GREGORIVM XIIII. PONT. MAX.

ORATIO.

I quantum gaudij, ac lætitiæ, Gregori Pontifex Beatissime, Ciuitas Mediolanensis perceperit ex hac tuis virtutibus debita, longè omnium amplissima, ac Cœlo proxima dignitate; cumulatè significandum esset; Ciuitatem vniuersam; omnes omnium Ciuium ordines; cunctam plebem eiusque ditionis totius populum præsentem adesse oporteret: Ita enim efficeretur, vt incredibile illud gaudium, quod oratione, vt vellemus, æquare non possumus; tu ipse Sanctissime Pontifex, illud tanquàm à parente optima profectum ob summam filij amatissimi felicitatem, non auribus solum exciperes, aut animo complectereris; sed etiam oculis cerneres, & videres. Gratiæ siquidem illæ,

quas ob tàm magnum, ac diuinum beneficium omnes ordines Deo præpotenti, publice, ac priuatim; piè, sanctèq; persoluerunt; mutui illi virorum nobilium complexus; necnon perpetua illa omnium hominum congratulatio; vultus denique, atq; oculi, hilaritatem præseferentes; facillimè declararent quanta lætitia exultarint, quantoq; gaudio triumpharint Mediolanenses. Illa eadem ostenderent, quę mens, qui sensus eorum fuerit, cùm primùm optatissimum nuncium acceperunt; te vnum, omnium hominum longe optimum, non humanis consiliis, sed summi rectoris, ac Domini numine annuente; atque adeò approbante; ingenti primùm Romanæ Ciuitatis plausu; deinde incredibili omnium gentium consensione; ac mirifica, (vt is quoq; cumulus ad nostrum accederet gaudium, inuictissimi ipsius Catholici Regis nostri lętitia,) Pōtificem maximum declaratum esse. Quo quidem nuncio, ipsa Vrbis nostræ mœnia ipsi Templorum parietes, lætari propemodum visi sunt. Tantæ huius lætitiæ, quæ Mediolanensem Ciuitatem immortaliter affecit; causæ recenseri possent sanè plurimæ; quæ cum reliquis omnibus Christiani orbis Ciuitatibus sunt communes: Illa verò sibi propria, ac peculiaris existit; qua non lætatur solum, sed etiam gloriatur; quod eum Pontificem maximum creatum videat, quem summa Dei immortalis benignitate ipsa genuit, eadem aluit, sanctissimis moribus expoliuit, atque erudiuit ad religionis instituta: quem ætate florentem,

tem, honore Episcopatus insignem complexa est; in Cardinalium numero cooptatum, excepit per honorificè; Nunc verò quod honorum omnium longe est maximum, atque amplissimum, veneratur atque adorat Pontificem renũciatum. At quem Pontificem? eum scilicet, quem eximia erga Deum pietas, quem summa prudentia summa cum Iustitia coniuncta ad celsissimam Petri Sedem iuremeritò euexerunt. Vt cùm alijs nominibus, tùm hoc præcipue Patria tua celeberrima futura sit, quod te genuerit, ex cuius vita immortalem ad se gloriam peruenturam esse non dubitat, cum ex eiusdem imperio, ad omnes Christiani orbis gentes felicitatem maximam iam emanare videat. Huius lætitiæ testandæ causa, eadem Ciuitas nos sex oratores delegit; vt non tam quidem, Amplissimi Patres Pontifici Maximo gratulemur, quàm vniuersæ Christianæ Reipublicæ, quæ eum nacta sit rectorem, ac moderatorem; quo meliorem, ac sapientiorem cogitatione nobilmet ipsis fingere, ac ne optare quidem valeamus. Ad vos religiosissimi Proceres orationem meam conuerto; vt à vobis veniam petam, si quam plurimas eius Pontificis laudes, quem vos Pontificatu dignissimum iudicastis tacitus prætereo. Non enim eiusmodi sunt, vt vel breui temporis curriculo, vel non exercitato ad dicendum homine contentæ sint. Vnus enim Franciscus Sfondratus summi Pontificis Pater Cardinalis amplissimus, idemque hæros immortalitate dignissimus, qui &

 patriam

patriam dum vixit virtute illustrauit, & vniuersam Dei Ecclesiam sapientia, vitæque integritate adiuuauit, auxit, ornauit; disertam, luculentamque orationem exposceret; sed neque id sanctissimi, eiusdemque modestissimi Pontificis aures patiuntur; Illud vnum tantùm sine aliqua eius molestia mihi dicere liceat; cum nobis Dei immortalis maximo beneficio datum esse summum rectorem ac Dominum; quo nullus vitæ innocentia, sanctitateque aptior existit ad pacem illam a Deo impetrandam, quæ ob multa hominum scelera nos deseruit iamdiù; & reliquit in tanta rerum omnium perturbatione; & quo nullus reperitur prudentia, & iustitiæ melior ad publicam concordiam, & tranquillitatem aut constituendam, aut conseruandam; ita vt omnes prouinciæ, gentes, nationes, Ciuitates, quæ Christum Dominum agnoscunt, atque eius sanctissimis legibus parent, in spem certam veniant; maxima ab eo beneficia consequendi. Vt enim de nobis ipsis Mediolanensibus nihil dicamus; qui ad te ipsum accedimus Beatissime Pater, non solum tanquam ad ciuem nostrum, sed etiam Principem beneficentissimum, atque eximium Patriæ terrarumque orbis ornamentum, omnes maxima quæque beneficia sibi promittentes; Quis iam non videt, atque intelligit; omnes homines propter tuam diuinam virtutem, singularemque bonitatem, in tantam spem erectos esse; vt te diutissimè in Petri nauis puppi sedente, clauumque tenente, vitia, quę in im-

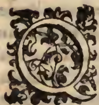
mensum creuerunt, extirpatum iri confidant, & virtutes inter mortales libentissimè commoraturas esse non dubitent? Iam iam inquiunt omnes vno ore; hæretici, nefarij, impurique homines prauitatem suam iam tandem pertæsi, ac peccata cognoscentes sua, GREGORIO DECIMOQVARTO se volentes dedent victos; eiusque iustissimis legibus se subijcient. Nulla gens, nulla natio, nulla denique Ciuitas iam erit, quæ diuina Christianorum decreta a Pontifice hoc maximo nolit edoceri. Interea Patria tua summa hac felicitate cumulata; sanctissimis tuis pedibus aduoluta, eos peramanter deosculatur, Deumque omnipotentem precatur, vt te Reipublicæ Christianæ quàm diutissime seruet incolumem.

DIXI.

MAR-

MARCELLI VESTRII BARBIANI
Vtriusq; signat. Referend. Secret. Apostolici
domestici S.D.N. GREGORII PP. XIIII.
nomine, responsio.

Vantò, viri Mediolanenses, & nobiles Oratores, præsens Sanctitatis suæ status eminentior sit eo, in quo fuit, dum Ciuitas vestra eius consuetudine frueretur, ipsi planè conspicitis. Eadem certè Ciuitas tanquàm genitrix iàm ipsum vt filium fouit, iàm velut nutrix crescentem aluit, vt patria ciuē titulis decorauit. Sacris deinde honoribus auctum Cremonensem Episcopum, & S. R. E. Cardinalem dignißimum vidit. At nunc eū vos pro filio parentem agnoscitis, pro alumno dispensatorem cernitis; pro ciue moderatorem suspicitis, & pro singulari Antistite, atq. Cardinale vniuersalis Ecclesiæ Episcopum, summumq; Pontificem colitis. In sinu ipse vestro olim conquiescere visus fuit, susceptis commodis confirmari se sensit, delatis dignitatibus extolli se vidit, sua deniq; apud vos existima-

tionis

tionis causa quodammodo gaudere non dubita uit. Jam pro quiete laborat, pro securitate timet, pro dignitate se humiliat, & pro gaudio suspirat. Ad curarum enim suarum cumulū illud accedit, vt cum proprias culpas, quarum expertē minime esse se agnoscit, vindicari in se vereatur, laudes pro vindicta recipiat. Quicquid sit omnia diuinæ voluntati tribuit, cui se ipsum deuoto corde submittit. Gratulationē, quam exhibetis Sanctitas sua libenter recipit, tum ob veterem eiusdem Ciuitatis in Romanam Ecclesiam fidem, tum ob spectata vestra merita, qui legationem istam egregiè obitis. Paternam demū beneuolentiam & sua studia eidem Ciuitati, & vobis, quos valdè diligit, & plurimi facit vicissim pollicetur. Curabitq́; vt ex officiorum memoria, amoris in eandem Ciuitatem magnitudo in dies crescat; vt verò ex amoris præstantia multitudo etiàm beneficiorum, quibus nulli Pontificum, qui ex ea prodierunt cedet, quotidiè magis augeatur, re ipsa præstabit.